



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **V. Y.**
st. příslušnost
trvale bytem

zastoupen **Mgr. Jiří Hladík**
advokát společnosti **HLADÍK & TAUBER v.o.s.**
se sídlem nám. 28. října 898/9, Brno

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2018, č.j. CPR-13283-2/ČJ-2018-930310-V243, a rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č.j. CPR-13283-3/ČJ-2018-930310-V243

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2018, č.j. CPR-13283-2/ČJ-2018-930310-V243, a rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č.j. CPR-13283-3/ČJ-2018-930310-V243 **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky - Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 27. 3. 2017, č.j. KRPB-89942-42/ČJ-2017-060022-SV a rozhodnutí téhož

správního orgánu ze dne 27. 3. 2017, č.j. KRPB-89942-43/ČJ-2017-060022-SV s e
z r u š u j í.

- III. Žalovaná **j e p o v i n n a** uhradit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6800 Kč**,
a to do **30-ti dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího
Hladíka, advokáta, se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl dvě rozhodnutí žalovaného vydaná ve věci uložení správního vyhoštění a uložení náhrady nákladů řízení (dále také „napadená rozhodnutí“).
2. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnutím Policie ČR – Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 27. 3. 2018, č.j. KRPB-89942-42/ČJ-2017-060022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I“), které bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 19. 11. 2018, č.j. CPR-13283-2/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí I“). Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, byla stanovena na 6 měsíců. Žalobci byla stanovena k vycestování doba 20 dnů po nabytí právní moci prvostupňového meritorního rozhodnutí, in eventum do 20 dnů od odpadnutí překážky nevykonatelnosti tohoto rozhodnutí.
3. Dále žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 20. 11. 2018, č.j. CPR-13283-3/ČJ-2018-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí II“), jímž rozhodla o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Policie ČR - Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 27. 3. 2017, č.j. KRPB-89942-43/ČJ-2017-060022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí II“), jímž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč, a to ve lhůtě 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Napadená rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí I žalovaná shrnula skutkový stav věci. Prvostupňové rozhodnutí I vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v období od 2. 2. 2017 do 18. 2. 2017 a v období od 19. 3. 2017 do 10. 4. 2017 zaměstnán ve výrobní hale společnosti I. R. s.r.o. na adrese (dále jen „výrobní hala“) bez platného povolení k zaměstnání, tj. jako cizinec byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání.
5. Žalovaná přezkoumala obsah prvostupňového rozhodnutí I a průběh správního řízení a dospěla k následujícím závěrům. Podle jejího názoru bylo nade vší pochybnost prokázáno, že žalobce byl na území ČR zaměstnán v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání i přesto, že výkon jeho zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán. Odkázala na ustanovení § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a na vymezení činností, k nimž cizinec potřebuje povolení k zaměstnání (§ 89 zákona o zaměstnanosti). Skutečnost, že cizinec byl ve výrobní hale zaměstnán v období ode

- dne 2. 2. 2017 do 18. 2. 2017 a v období ode dne 19. 3. 2017 do 10. 4. 2017 byla prvostupňovým správním orgánem v řízení zjištěna, prokázána a dostatečným způsobem odůvodněna v napadeném rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve správním řízení bylo žalobci umožněno využít všech práv, která mu jako účastníku řízení zákon přiznává.
6. K námitkám žalobce žalovaná uvedla, že nejsou důvodné, a to z následujících důvodů. K námitkám směřujícím proti oznámení o zahájení správního řízení, v němž uvedla, že správní řízení bude se žalobcem vedeno ve věci vydání správního vyhoštění z území členských států EU podle skutečnosti, že žalobce byl nejméně dne 12. 4. 2017 na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Podle názoru žalované byl předmět řízení v prvostupňovém rozhodnutí I vymezen sice poměrně obecně, přesto se však jedná o vymezení dostatečně určité. Žalobci jistě muselo být zřejmé, o čem bude v zahajovaném řízení jednáno a že nepůjde o zaměstnání pouze ze dne 12. 4. 2017. Prvostupňový orgán nemohl dobu neoprávněného zaměstnání vymezit určitěji, neboť ta byla výsledkem jeho šetření v průběhu vedeného správního řízení. Při následném sepsání protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 12. 4. 2017 jako důvod sepsání protokolu uvedl řízení o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, současně však byl žalobce před kladením otázek seznámen s tím, z jakých zjištění prvostupňový orgán vychází a že vzniklo podezření, že byl na území ČR nejméně dne 12. 4. 2017 zaměstnán bez povolení k zaměstnání, čímž jsou dány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Při samotném výsledku byly otázky zaměřeny na pracovní činnost cizince vykonávanou na základě povolení k zaměstnání. Předmět řízení byl tedy identifikován v oznámení o zahájení řízení dostatečně tak, aby se k němu mohl žalobce vyjádřit a mohl učinit příslušné kroky ke své procesní obraně.
 7. K námitce zpochybňující řádné zjištění skutkového stavu věci žalovaná uvedla, že žalobce předložil prvostupňovému správnímu orgánu dohodu o provedení práce uzavřenou dne 2. 2. 2017 se společností S. s.r.o., podle níž plnil žalobce pro zaměstnavatele sjednaný úkol (lisování, broušení, leštění a balení různých komponentů k výrobě otopných těles pro další zpracování a manipulaci s těmito komponenty), a to v rozsahu 300 hodin s termínem provedení úkolu do dne 10. 4. 2017. Na základě Rámcové smlouvy o dílo uzavřené dne 2. 1. 2016 mezi společností S. s.r.o. jako zhotovitelem a společností I. R. s.r.o. jako objednatelem, byl žalobce vyslán k pracovní činnosti do výrobní haly. Žalobce pracoval v rozporu s obsahem této smlouvy, neboť měl ve výrobní hale v inkriminovaném období třídit odpad, a proto byli vyslechnuti další svědci.
 8. Z výpovědi J. Š., výkonného ředitele společnosti I. R. s.r.o. a pana R. U., bývalého jednatele společnosti S. s.r.o., vyplynulo, že žalobce zřejmě na kontrolovaném pracovišti vykonával pracovní činnost charakteru broušení kovových profilů, svařování, broušení, kalibrování trubek, a nikoliv třídění odpadu. Z výpovědi pana I. O. dále plyne, že mu pan U. zadával úkoly podle objednávky na základě rámcové smlouvy a teprve pan O. úkoloval ostatní pracovníky společnosti S. s.r.o., včetně žalobce. Výpověď pana O. nestojí proti výpovědi svědka U. osamocena, ale je podporována dalšími podklady pro rozhodnutí, kdy nejen svědek I. O., ale rovněž

také J. Š. v postavení svědka, neoznačil pracovní náplň jako třídění odpadu. Výpověď těchto svědků koresponduje rovněž s obsahem dohody o provedení práce a obsahem rámcové smlouvy o dílo. Žalovaná k přesvědčivosti výpovědi svědka U. uvedla, že jeho tvrzení o tom, že žalobce třídil odpad, nepůsobí v kontextu dalších zjištěných skutečností dost přesvědčivě, nicméně jen proto nelze jeho výpověď považovat za účelovou. Jako stěžejní podklad ve prospěch žalobce však stojí zcela izolovaně a osamoceně a rozpory ve výpovědi snižují jeho význam coby podkladu pro rozhodnutí. Žalovaná tedy považovala závěr prvostupňového orgánu ohledně charakteru pracovní činnosti žalobce ve výrobní hale v inkriminovaném období ode dne 2. 2. 2017 do dne 18. 2. 2017 a dále ode dne 19. 3. 2017 do dne 10. 4. 2017 za správný a doložený spisovým materiálem.

9. Žalovaná uzavřela, že v předmětné věci došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla právě takovým povolením podmíněna. Prvostupňový orgán v předmětném řízení postupoval v souladu s právními předpisy a nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uložení doby 6 měsíců zákazu vstupu na území členských států lze považovat za odpovídající zjištěnému porušení zákona a okolnostem případu.
10. Napadeným rozhodnutím II žalovaná rozhodla o zamítnutí odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí II v otázce náhrady nákladů řízení, která byla žalobci uložena ve výši 1000 Kč. Poukázala na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a vyhlášku Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. a odkázala na to, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí I bylo zamítnuto, a proto z akcesorické povahy rozhodnutí o náhradě nákladů řízení vyplývá, že je rovněž třeba je potvrdit jako správné. Tím, že byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, se dopustil porušení své právní povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, pročez mu byla v souladu s citovanou právní úpravou uložena povinnost k zaplacení náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

III. Žaloba

11. V žalobě proti napadeným rozhodnutím žalobce uvedl následující žalobní body. Předně poukázal na to, že řízení o uložení správního vyhoštění jako řízení ex offio je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení či ústním prohlášením. V případě žalobce obsahovalo oznámení o zahájení správního řízení formulaci předmětu řízení odlišnou od skutečného předmětu řízení, o němž bylo správními orgány rozhodováno. Konkrétně žalobce poukázal na to, že předmět řízení byl vymezen jako „pracovní činnost dne 12. 4. 2017“ v době, kdy žalobce nedisponoval vůbec žádným povolením k zaměstnání. V napadeném rozhodnutí však bylo jako předmět řízení označeno zaměstnání bez povolení k zaměstnání v období ode dne 2. 2. 2017 do dne 18. 2. 2017 a ode dne 19. 3. 2017 do dne 10. 4. 2017, ale již nikoliv ode dne 12. 4. 2017.
12. Podle názoru žalobce nebyl předmět řízení formulován dostatečně určitě k tomu, aby se mohl žalobce ve správním řízení účinně hájit, neboť mu nemohlo být zřejmé, k jakému předmětu řízení se měla jeho tvrzení vztahovat, a proto je řízení stíženo

- nezákonností. Veškerá jeho procesní obrana směřovala proti vyhodnocení jednání ze dne 12. 4. 2017. Pokud byly některé otázky v protokolu o výsledku směřovány na činnost vykonávanou v době platnosti povolení k zaměstnání, nemohlo to mít za následek změnu předmětu řízení, a ani z toho nemohl žalobce rozpoznat, že předmětem řízení je právě jeho činnost v době platnosti povolení k zaměstnání a nejde pouze o otázky směřující k objasnění situace za účelem vyhodnocení jeho činnosti po skončení platnosti daného povolení.
13. Další námitky žalobce směřoval proti postupu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Prvostupňový orgán totiž vyhodnotil zjištěné skutkové okolnosti zpravidla v neprospěch žalobce, a to bez ohledu na to, zda to skutečně odpovídalo jejich charakteru, anebo zda tyto byly zjištěny bez vážnějších rozporů. Svědeckou výpověď pana U. přitom označil za účelovou, aniž by rozumně vysvětlil, v čem tato účelovost spočívá a co je jejím motivem.
 14. Zjištěné okolnosti podle názoru žalobce neprokazují, že vykonával zaměstnání v rozporu s vydaným povolením. Žalobce při práci pro uvedenou společnost vykonával činnost, která byla v souladu s jeho povolením k zaměstnání. Třídění odpadu byla jedna z nutných součástí provádění díla zaměstnavatele žalobce pro objednatele díla a právě tuto činnost žalobce vykonával. Pokud někdy mohlo dojít k tomu, že také něco brousil, nelze říci, že by tím docházelo k zaměstnání bez povolení, natož v takové intenzitě, aby to naplňovalo skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
 15. Skutečnost, že v dohodě o provedení práce nebylo jako druh práce sjednáno to samé, co bylo obsahem povolení k zaměstnání, nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, zda došlo k naplnění předmětné skutkové podstaty. Náplň práce byla vymezena širěji tak, aby odpovídala činnosti sjednané mezi zaměstnavatelem žalobce a objednatelem prací. Žalobce však vykonával práci v souladu s uděleným povolením, což potvrdila výpověď pana U. stejně jako jeho výpověď.
 16. Žalobce z toho dovozuje, že správní orgány při vydání rozhodnutí vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávně jej posoudily. Podle názoru žalobce nemůže mít jeho činnost ze dne 12. 4. 2017 žádnou vypovídací hodnotu o tom, zda se dopouštěl zaměstnání bez povolení v době předcházející tomuto dni. Pro vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo tedy možné kontrolní zjištění ze dne 12. 4. 2017 použít. Proto jsou obě rozhodnutí ve věci nepřezkoumatelná.
 17. Žalobce brojil též proti napadenému rozhodnutí II, a to proto, že je vůči napadenému rozhodnutí I akcesorické a nemůže existovat samostatně.

IV. Vyjádření k žalobě a řízení před soudem

18. Žalovaná k žalobní argumentaci uvedla, že protiprávní jednání žalobce bylo prvostupňovým orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně zdůvodněno. Současně nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení či rozhodnutí o věci samé.

19. Žalovaná odkázala na odůvodnění obsažené v napadených rozhodnutích a vyjádřila svůj souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
20. Krajský soud přiznal usnesením ze dne 19. 12. 2018, č.j. 33 A 64/2018-46, odkladný účinek žalobě v části směřující proti napadenému rozhodnutí II ve věci náhrady nákladů řízení.
21. Žalobce sdělil podáním ze dne 11. 1. 2019, že nesouhlasí s tím, aby věc byla rozhodnuta bez nařízení jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
23. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť byly splněny podmínky pro tento postup předvídané v ustanovení § 76 s. ř. s.
25. Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení tak, jak je ve správním spisu žalované zachycen.
26. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 12. 4. 2017 byla v areálu firmy I. R. s.r.o. provedena pobytová kontrola, při níž byl ztotožněn žalobce ve výrobní hale, kde vykonával pracovní činnost spočívající v broušení úhlovou bruskou. Oblečen byl v černých teplácích a černé mikině, na níž měl ochrannou zástěru. Žalobce předložil povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR, krajská pobočka v Brně na dobu ode dne 11. 1. 2017 do dne 10. 4. 2017 a s nabytím právní moci dne 16. 1. 2017. Proto vzniklo podezření, že žalobce pracoval bez pracovního povolení, a z toho důvodu byl na místě zajištěn.
27. Ve správním spisu je založeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců ze dne 12. 4. 2017, v němž prvostupňový orgán shrnul kontrolní zjištění a uvedl, že na základě uvedených skutečností vzniklo podezření, že žalobce byl na území ČR „nejméně dne 12. 4. 2017“ zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou zaměstnání a jsou dány důvody k zahájení řízení o uložení správního vyhoštění. Toto oznámení bylo téhož dne osobně sděleno jak žalobci, tak i jeho zástupci.
28. V průběhu správního řízení byly provedeny výsledky žalobce a několika svědků. Žalobce podle protokolu o výsledku uvedl, že jeho zaměstnavatelem byla firma S., s.r.o., se sídlem V současné době povolení k zaměstnání nemá. Žalobce nevěděl, jaký druh práce měl na základě tohoto povolení vykonávat a kde. Žalobce dále uvedl, že v Blansku pracoval na základě cestovních příkazů do dne 10. 4. 2017 a

- třídil odpad. Dne 12. 4. 2017 pomáhal kamarádovi, nebyl to jeho pracovní úkol. Jeho zástupce pak k věci uvedl, že dnešního dne šel žalobce do práce, aby nebyl na ubytovně sám, měli následně odjet s kolegy na Velikonoce na Ukrajinu. Pomohl svým ukrajinským kolegům při práci.
29. Podle protokolu o výsledku svědka J. Š., výkonného ředitele firmy I. R. s.r.o., pracoval žalobce v jejich firmě na základě rámcové smlouvy mezi společnostmi S., s.r.o., kde je uvedeno svařování, broušení a balení. Svědek sám však práci nerozděloval, to dělal pan O., pracovník zaměstnavatele žalobce. Svědek Š. též uvedl, že jejich společnost třídí odpad související s vlastní výrobou. Podle jeho názoru se však kontrakt s firmou S. s.r.o. netýká třídění odpadu. Svědek I. O. je společností S. s.r.o. zaměstnán jako pomocný dělník. Není zodpovědný za pracovní náplň zaměstnanců, to dělá pan U., nicméně pokyny sděloval zaměstnancům prostřednictvím osoby svědka. Činnost žalobce svědek O. charakterizoval jako různou činnost podle objednávky spočívající v broušení, balení radiátorů, kalibrování trubek atd. Dotazy policistů poté mířily k tomu, zda žalobce vykonával pracovní činnost v areálu firmy I. R., s.r.o. také dne 11. 4. 2017, což svědek nepotvrdil, a dne 12. 4. 2017. K tomu svědek O. uvedl, že pravděpodobně zaučoval nového pracovníka, nicméně nikoliv na základě jeho pokynu. Na otázku, zda bylo pracovní náplní žalobce třídění odpadů, svědek O. toto potvrdil s tím, že třídil odpad po výkonu pracovní činnosti spočívající ve výrobě radiátorů.
30. Z výsledku svědka U., bývalého jednatele společnosti S., s.r.o. vyplynulo, že žalobce pracoval pro společnost S. s.r.o. ode dne 2. 2. 2017 do dne 10. 4. 2017, přičemž pracoval jako manipulant – třidič odpadů. Pracovní činnost ukončil dne 10. 4. 2017. Svědek činnost žalobce kontroloval. Žalobce třídil kovový, dřevěný a kartonový odpad do kontejnerů v areálu firmy I. R..
31. Žalovaná ve správním řízení shromáždila další podklady (zejm. kopie povolení k zaměstnání, sdělení Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Brně ze dne 31. 7. 2016, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 4. 1. 2018) a dala žalobci a jeho zástupci příležitost k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.
32. Žaloba je důvodná.
33. Úvodem svého právního hodnocení krajský soud připomíná rozhodnou právní úpravu, která byla v předmětné věci aplikována, a její ustálený výklad, jímž se krajský soud při přezkumu napadených rozhodnutí řídil.
34. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, b) až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo **povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání**, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu¹⁶⁾ anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 citovaného zákona nelze vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený

zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle ustanovení § 174a citovaného zákona platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména **závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území**, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

35. Správní vyhoštění svou povahou nepředstavuje formu veřejnoprávního trestání, nýbrž jde o pobytové opatření, které se však fakticky zásadně dotýká osobního i ekonomického statusu cizince na území ČR i EU. Z hlediska procesního je třeba akcentovat, že následky ukládané správním orgánem ve formě takového pobytového opatření jsou velmi citelné a jsou srovnatelné per analogiam se sankčním postihem v rámci správního trestání.
36. V řízení o správním vyhoštění je třeba subsidiárně aplikovat správní řád jako obecný právní předpis upravující správní řízení, a to tam, kde to zákon o pobytu cizinců nevyklučuje. Otázka zahájení řízení a vymezení jeho předmětu není zákonem o pobytu cizinců zvláště regulována, a proto je třeba použít jako lex generalis obecná ustanovení správního řádu.
37. Podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu platí, že „*řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*“ Účelem vymezení předmětu řízení je sdělení, v jaké věci je řízení zahájeno a bude vedeno, protože tato vědomost usnadňuje realizaci procesních práv, neboť účastník řízení má právo vyjádřit se k předmětu řízení. Ve vymezení předmětu řízení musí být tedy obsažen alespoň v hrubých rysech tzv. popis skutku, pro něž je řízení zahajováno, kterým se rozumí dosavadní skutková zjištění, která jsou správnímu orgánu známa. Pokud by mělo být v řízení rozhodováno o dalším skutku či skutcích v oznámení o zahájení řízení neuvedených, musí správní orgán oznámit účastníkům řízení zahájení řízení o tomto skutku či skutcích a provést o nich samostatné řízení, anebo tato řízení spojit do společného řízení (viz k tomu závěry poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 62 ze dne 26. 11. 2007; dále také viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. Správní řád. Komentář. Praha: C.H.Beck, 2015, s. 250 – 251).
38. Judikatura váží se k výkladu otázky podrobnosti vymezení předmětu řízení se vztahuje obvykle ke správnímu trestání, avšak jak krajský soud již výše dovodil, řízení o správním vyhoštění je v řadě ohledů se správním trestáním srovnatelné. Nelze nepřipomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, v němž byla sice primárně řešena otázka popisu skutku ve výroku rozhodnutí, avšak současně bylo výslovně připuštěno, že: „*V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. ...Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel*

dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá.“ Z další judikatury krajský soud připomíná kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2011, č.j. 2 Afs 91/2009-149, z něhož plyne názor, že: „Mezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“.

39. Vymezení popisu skutku, jak ho pojal prvostupňový orgán v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 4. 2017, se zcela logicky opírá o zjištění z kontroly na pracovišti firmy I. R. s.r.o., které se uskutečnilo téhož dne. Nicméně vlastní formulace předmětu řízení z hlediska popisu skutku korespondujícího s uvedenou právní kvalifikací podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, kterou prvostupňový orgán v podstatě vtělil do jediné věty o tom, že existuje podezření o nelegální práci žalobce „nejméně dne 12. 7. 2014“, skutečně zcela neodpovídá skutku, za který bylo žalobci správní vyhoštění uloženo.
40. Krajský soud hodnotí toto vymezení popisu skutku nejen jako poměrně vágní (jak to učinila v napadeném rozhodnutí žalovaná), ale na rozdíl od ní jako nedostatečné, neboť nekoresponduje s později ve správním řízení vymezeným skutkem, který již k datu 12. 4. 2017 vztažen nebyl. Vymezení „nejméně ke dni 12. 7. 2014“ tedy ani formálně logicky, ani obsahově nekoresponduje se skutkovým závěrem, na němž jsou prvostupňové i napadené rozhodnutí I zbudována, a to, že žalobce pracoval nelegálně v areálu firmy I. R. s.r.o. do dne 10. 4. 2017, kdy mu skončil pracovněprávní vztah na základě dohody o provedení práce. I žalovaná v napadeném rozhodnutí I potvrdila závěr, že činnost zjištěnou při kontrole dne 12. 4. 2017 nelze považovat za výkon práce, eo ipso ani za protiprávní jednání žalobce. Časově je tedy skutek vymezen zcela odlišně a nekoresponduje s kusým popisem skutku obsaženým v oznámení o zahájení řízení.
41. Z hlediska obsahového se krajský soud neztotožňuje ani s tvrzením žalované, že nebylo možno skutek vymezit přesněji. Skutkově (nikoliv ovšem z hlediska právní kvalifikace) je v předmětné věci odlišné, zda byla žalobci v předmětném řízení vytýkána práce bez jakéhokoli pracovního povolení dne 12. 4. 2017, čemuž nasvědčoval výsledek pobytové kontroly, anebo práce na základě pracovního povolení, při níž mohlo docházet k excesům z obsahového rámce vymezeného tímto povolením. Odlišnost těchto skutkových úvah a závěrů se musela promítnout i do hodnocení závažnosti jednání žalobce, jakož i eventuálně do výše uložené doby zákazu vstupu na území ČR a ostatních členských států EU (území schengenského prostoru).
42. Uvedené pochybení prvostupňového orgánu může prima facie působit jako formální chyba, nicméně při bližším pohledu je zřejmé, že toto pochybení zcela jasně a skutečně mohlo mít vliv na způsob, jakým se účastník i jeho zástupce ve správním řízení vyjadřovali a jaké procesní prostředky volili (k tomu srov. písemné vyjádření žalobce před vydáním prvostupňového rozhodnutí I). Právě materiální zásah do práv účastníka řízení je tím klíčovým aspektem, který odlišuje procesní pochybení, které

nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, od zásadní procesní chyby, která působí nezákonnost výsledného individuálního správního aktu. Krajský soud dospěl k závěru, že popsané procesní pochybení prvostupňového orgánu, který nezačal ve věci nové správní řízení či ani účastníka řízení nijak explicitně nevyrozuměl o tom, že mění vymezení skutku, který bude ve správním řízení hodnotit, zakládá procesní pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a pro něž mělo být prvostupňové rozhodnutí v odvolacím řízení zrušeno a věc vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.

43. Ke druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že se s argumentací žalobce ztotožňuje pouze částečně. Ze skutkového stavu zjištěného správními orgány je zřejmé, že prvostupňový orgán shromáždil relevantní a poměrně celistvý důkazní materiál, takže napadené rozhodnutí I není nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů. Nicméně je třeba žalobci přitakat v tom, že při poměrně nejednoznačných zjištěních plynoucích ze svědeckých výpovědí ohledně skutečné pracovní činnosti žalobce v areálu firmy I. R., s.r.o. bylo zapotřebí pečlivě a podrobněji hodnotit pravdivost a věrohodnost jednotlivých výpovědí. Pravdou je, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce při výkonu práce pro uvedenou společnost (objednatele prací ve vztahu k jeho zaměstnavateli) zřejmě nekonal pouze práci, kterou by bylo možno kvalifikovat jako třídění odpadů, na které měl pracovní povolení. Na druhé straně ovšem nelze z takto zjištěného skutkového stavu jednoznačně a bez důvodných pochybností uzavřít, že žalobce třídění odpadů v předmětném areálu vůbec nekonal.
44. Za této situace je na žalované, resp. prvostupňovém orgánu, aby znovu zvážil vypovídací hodnotu jednotlivých listin a svědeckví, a pokud dojde k závěru, že žalobce konal kromě třídění odpadů (na čemž se shodují výpovědi svědků O. a U.) ještě jinou činnost, je jeho povinností vyhodnotit takovou skutečnost ve vzájemné souvislosti a z hlediska efektu na postavení žalobce i z pohledu příp. polehčujících okolností svědčících v jeho prospěch, a promítnout tuto úvahu z hlediska principu přiměřenosti do určení doby, na kterou se správní vyhoštění ukládá. Z tohoto pohledu jde o vadu prvostupňového i napadeného rozhodnutí I při hodnocení důkazů, která zakládá dílčí nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí [viz § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
45. Jelikož krajský soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí I, které ovšem spočívají v první řadě v postupu prvostupňového orgánu, rozhodl o současném zrušení prvostupňového rozhodnutí I a vrácení věci žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
46. Souběžně napadené rozhodnutí II je rozhodnutím akcesorické povahy, které neobstojí samo o sobě jako titul k úhradě náhrady nákladů řízení tehdy, pokud je rozhodnutí ve věci samé zrušeno pro nezákonnost. Z toho důvodu krajský soud postupoval tak, že zrušil i napadené rozhodnutí II a prvostupňové rozhodnutí II, aby dal prostor prvostupňovému orgánu po náležitém (novém) vymezení předmětu řízení a novém rozhodnutí ve věci samé možnost rozhodnout i v otázce náhrady nákladů řízení.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud ve věci rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. a II. tohoto rozsudku.
48. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle kritéria úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce byl v řízení plně úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu v tomto řízení účelně vznikly. V daném případě se jedná pouze o náhradu nákladů právního zastoupení advokátem.
49. Krajský soud při výpočtu této náhrady vycházel z ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“). Ze spisu vyplývá, že zástupce žalobce učinil ve věci dva úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), sepsal žalobu ze dne 29. 11. 2018 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Za úkony právní služby to tedy je 6200,- Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300,- Kč, což činí dohromady 6800,- Kč. Jelikož zástupce žalobce soudu neprokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud nezvýšil vypočtenou odměnu za právní zastoupení o částku této daně (21 %). Částka celkové náhrady nákladů řízení, která žalobci náleží, tedy činí na náhradě za odměnu advokáta celkem 6800,- Kč. Tuto částku je žalovaná povinna žalobci uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. ledna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.